

J. H. Euron antisto

Juhlakuoro Pietari Bruhen juhlassa  
Viipurissa 31. 10. 1880 (känkijöitä)



Pietari Brahen  
juhlassa Wipurissa Lokak. 51 p 1880

Ei suomalaisen syntään,  
Mut meidän onnati lempimään  
Hän appsi amansa  
Ja Suomen toivot tarpeet  
Hän tatti, täyhti puutteet  
Kuin isä lapsiaan

Ol' isä maalle tosiaan.  
Ja säästämättä valojaan  
Hän loiti armastansa  
Vaikk' ylläisen aini arvonsa  
Hän muisti — „kreivin aikana“,  
Ei unhoittanut kansa.

Ja Suomen sulonut hän  
Kuin mielen, kieli lempivän  
Kuin omaamme, lapsi, mayta  
Ei' ylisteen innoissaan  
Hän toivotuilla aarteillaan  
Jo silloin Suomen Täyhti

Kuin ennustetki, Suomenmaan  
Hän kuningasten kunniaan  
Jo aikansa nosti  
Ja minkä Taivoi, Taktoi, sen  
Hän vattavasti puuttaten  
Toin, toimin meille osti

Hän missä kulki, kukkaseen  
Maa puhkes hänen miistokseen  
Kuin Tiurkkui sahelensa  
Vaas tiedon valolähteen  
Tuon kukkiinkin kukkaseen  
Sai kura rauhallensa



Kun kerron jätti meidän maan  
Sen rakkaana rinnassaan  
Tah' isän kaihien kanto  
Ja Isomien kausa omakseen  
Myös hänen sulki sydämeen  
Ja isän nimen aitoi



J. H. Euron auisto

Painettu nime

Pietari Bruhen juhlassa

Wiipeussa 31. 10. 1880



## PIETAR BRAHE'n

juhlassa Wiipurissa Lokak. 31 p. 1880.

—❦—  
Ei suomalainen syntyään,  
Mut meidän maata lempimään  
Hän oppi omanansa.  
Ja Suomen toivot, tarpehet  
Hän tutki, täytti puuttehet  
Kuin isä lapseltansa.

Ol' isä maalle tosiaan.  
Ja säästämättä vaivojaan  
Hän hoiti armastansa.  
Vaikk' ylläisen ain' arvonsa  
Hän muisti — „kreivin aikana“,  
Ei unhoittunut kansa.

Ja Suomen suloutta hän  
Niin mielin, kielin lempivän,  
Kuin maamme lapsi, näytti.  
Ett' ylistellen innoissaan  
Hän toivotuilla aarteillaan  
Jo silloin Suomen täytti.

Kuin ennushenki, Suomenmaan  
Hän kuningasten kunniaan  
Jo aikanansa nosti.  
Ja minkä toivoi, taltoi, sen  
Hän, valtavasti puuhaten.  
Töin, toimin meille osti.



Hän missä kulki, kukkaseen  
Maa puhkes' hänen muistokseen,  
Niin tiukkui askelensa.  
Vaan tiedon valolähtehen.  
Tuon kukkienkin kukkasen.  
Sai Aura ramallensa.

Kun kerran jätti meidän maan.  
Sen rakkahana rinnassaan  
'Tok' ijän kaiken kantoi.  
Ja Suomen kansa omakseen  
Myös hänen sulki sydämeen  
Ja isän nimen antoi.

On vieraskin meill' omainen,  
Kun Suomeamme palvelen  
Hän yhtyy henkehemme;  
Ja toivojamme aikanaan  
Ken valmis onpi valvomaan.  
Hän on kuin omaisemme.

Ei Suomen mies hän syntyään.  
Mut meitä oppi lempimään  
Ja johti rientojamme;  
Siks' ylistää ja rakastaa  
Ain' omanansa Suomenmaa  
Nyt *Pietar Brahe*'amme.

*Kevätlaulu*

*Suomen laulujuhlaa Wiipurissa*  
*17.6.1889*